

SKEPSIS^{RY}

25 vuotta kysymyksiä

Kuten huomaatte, Skeptikko on muuttunut lähes paranormaalilla tavalla. Kohta lähes 24 vuotta jatkunut matka kopiokoneella väännetyistä lehdyksistä kohti nykyaikaista aikakauslehteä jatkuu tässä numerossa siten, että lehden sivut ovat vaihtuneet kokoon A4. Yhdelle Skeptikon sivulle mahtuu nyt siis yli 40 prosenttia enemmän epäilevää materiaalia kuin muinaisessa menneisydessä, eli viime joulukuussa. Lisäksi kaikki lehden sivut ovat nelivärisiä – ainakin jokaisella sivulla on mahdollisuus käyttää neljää väriä ja niiden sekoituksia.

Myös lehden painopaikka on vaihtunut. Tarjouskilpailun uudistuneen Skeptikon painamisesta voitti tamperelainen PK-Paino. Lehden sivut taittaa edelleen Tampereen Seudun Työllistämisyhdistys Etappi ry:n Mediapaja, jolle kuuluu kiitos jokaisesta tämänkin lehden upeasta sivusta, joka saa sinut heittämään innostuspäissäsi voltin. Toivonkin, että sinä, lukijamme, innostut uuden lehden parissa myös niin, että tarjoat Skeptikkoon juttuja ja kuvia. Niitä tarvitaan koko ajan ja nyt niille on tarjolla entistä näyttävämpää tilaa.

NO NIIN, hypetys sikseen, sillä skeptikkoahan täytyy harmittaa aina. Tällä hetkellä eniten minua ottaa päähän se, että ihminen ei pääse kuolemansakaan jälkeen turvaan hörhöiltä. Kansallisarkistossa asiakirjoja hurmospäissään mikrofilmaavat mormonit saattavat tuosta vain kastaa kuolleen ateisti-isoisäsi ja liittää hänet jäseneksi Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoonsa. Näin on Suomessa tehty mm. useille kuolleille presidenteille, esimerkiksi Mannerheimille.

Seis! Kun kysyin teiltä ulko-ovellani, miksi ette kerro, että Mormonin Kirjan alussa olevista silminnäkijöistä ensimmäiset kolme kaikki peruivat todistuksensa ja kahdeksasta seuraavasta peräti viisi, se tarkoitti: teidän pelleilyne ei kiinnosta! En todellakaan usko, että kuollut voi haudassa valita ottaako elävien tyrkyttämän mormonikasteen vastaan vai ei, niin kuin väitätte. Hän ei voi valita yhtään mitään. Niinpä ilmoitan tässä nyt, vielä hengissä ollessani, että kastetarjous ei kiinnosta minua nyt eikä maan alla. Turha tulla koputtelemaan arkunkantta, hankin siihen ovisilmän. Mukaani syvyysiin otan kevyen kertasingon.

EDES VIATTOMAT ELÄIMET eivät saa levätä rajan takana rauhassa. Sanomalehti Pohjalainen kertoi maaliskuun alussa Maiccu Kostiaisesta, joka väittää kom-

munikoivansa elävien mutta myös kuolleitten eläimen kanssa ja tuovansa heiltä rauhoittavia viestejä omistajilleen. Kommunikointi toimii niin, että asiakas lähettää Kostiaiselle valokuvan elävästä tai kuolleesta lemmikistään – fyysisellä välimatkalla ei ole väliä. Sen jälkeen Maiccu heittää läppää eläimen kanssa ja kertoo asiakkaalle, miten eläin hänelle avautui. Ja lasku seuraa perässä.

Seis! Jotain rajaa hulluudelle ja itsepetokselle. Maiccu ”kahdella ceellä”, koska tajuat, että sinulla ei vaan ole mitään kykyä ja lupaa kommunikoida minkään eläimen kanssa henkisesti milloinkaan? Olen varma, että jos lähettän sinulle kuvan koirastani, et pysty kertomaan siitä edes yksinkertaisinta asiaa: nimeä. Lyödäänkö vetoa, 10 000 euroa?

Näin se menee. Kukaan ei pääse edes rajan takana hörhöistä eroon. Aina jostain ilmestyy joku Aulikki Plaami, jonka kautta edesmenneet maailmantähdet muka laulavat vanhoja biisejään – ja aina päin helvettiä. Kuulija ei voi muuta kuin nauraa, jos joutuu keikalle, jossa Plaami vakavissaan näyttelee olevansa haudan takaa suomalaisiin hörhöbileisiin yllätyskeikan heittämään tullut Louis Armstrong.

MINÄ OLEN -LEHDESSÄ 1/2012 ufotutkija Tapani Koivula kehtaa väittää röyhkeästi, että Ultra-lehden edesmennyt päätoimittaja Tapani Kuningas on ollut innoissaan mukana kirjoittamassa Koivulan askartelemaa rajatiedon sanakirjaa. Todisteena tästä Koivula kertoo saaneensa meedioiden välityksellä Kuninkaalta niin vakuuttavia ja yksityiskohtaisia viestejä, ettei niitä voi selittää normaaleilla tavoilla.

Seis! Jotain kunnioitusta. Jätä nyt sinäkin, Tapani Koivula, se kuollut ystäväsi rauhaan. Mikä oikeus sinulla on ratsastaa kuolleen maineella? Jos sinulla on tällainen oikeus, se on myös minulla.

Väitän siis ihan vakavissani, että päätoimittajakollegani Kuningas oli hengessä mukana, kun kirjoitin tätä pääkirjoitusta. Yllättäen hänestä on rajan takana tullut skeptikko, jonka mielestä Koivula on ”tutkimuksissaan” pahasti hakoteillä: ufoja ei ole, jumalaa ei ole, kuolemanjälkeistä elämää ei ole.

RISTO K. JÄRVINEN